

Alkotmánybíróság
1015 Budapest,
Donáti u. 35-45
1535 Budapest, Pf.: 773

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1223-2/2022
Érkezett:	2022 AUG 24.
Példány:	1
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	ju

Tárgy: Hiánypótlás IV/1223-1/2022. ügyszámú alkotmányjogi panasz eljárásban a súlyos fogyatékoság minősítésének és felülvizsgálatának, valamint a fogyatékosági támogatás folyósításának szabályairól szóló 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelet 1. § (2) bekezdése és a Debreceni Törvényszék 8.K.700.864/2020/27. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott,

[REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a alapján az alábbi egységes szerkezetű

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjesztem a tisztelt Alkotmánybíróság elé:

1. Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Debreceni Törvényszék 8.K.700.864/2020/27. számú ítélete – az azt megelőző közigazgatási eljárásra, azaz a Budapest Főváros Kormányhivatala, mint a másodfokon eljáró közigazgatási szerv T-Bp-MCST-4798-4/2019. szám alatt meghozott határozatára, valamint a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal Nyíregyházi Járási Hivatala, mint elsőfokon eljáró közigazgatási szerv T-SZ-10-CST-58133-6/2019. szám alatt meghozott határozatára is kiterjedően - alaptörvény-ellenességét, mivel megsértette az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való alapjogomat, az Alaptörvény XXIV. cikkében foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz fűződő alapjogomat, az Alaptörvény XV. cikkében meghatározott diszkriminációs tilalmat, az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésében foglalt egyenlőségi szabályt és az Alaptörvény XXVIII cikk (1) bekezdésében foglalt, kérelmem ésszerű határidőn belül elbírálásához való jogomat, melyre tekintettel kérem, hogy – az Abtv. 43. § alapján - a tisztelt Alkotmánybíróság a hivatkozott bírósági határozatot, illetve e határozattal felülvizsgált hatósági döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

2. Kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság – az Abtv. 46. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) és c) pontjai alapján – állapítsa meg a fogyatékosági támogatás folyósításának szabályairól szóló 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 1. § (2) bekezdés alaptörvény-ellenességét, tekintettel a súlyos és véglegesnek tekinthető beszéd fogyatékoság alaptörvény-ellenes szabályozatlanságára.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő.

Előljáróban rögzítem, köszönettel vettem a mélyen tisztelt Alkotmánybíróság hiánypótló felhívását. Köszönöm, hogy meghatalmazottam útján előterjesztett, IV/1223-1/2022. ügyszámú alkotmányjogi panasz-indítványom befogadhatósága érdekében lehetőséget kaptam a hiánypótlásra. Ugyanakkor mélységes aggodalomml tölt el és megrémiszt az, hogy kommunikációs képességem teljes mértékű korlátozottsága [REDACTED] miatt nem tudok eleget tenni az Alkotmánybíróság elvárásainak. Mely szerint, a törvényi szabályozatlanság miatt elszenvedett alapjogsérelmemet alapi jogi érveléssel ellátott indokolással támasszam alá.

Tájékoztatom a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a [REDACTED] a szimbólumok természetének és jelentésének felismerésére vonatkozó képtelenség, így az érintett személy a hallott beszédet, saját belső gondolatait, vagy a memóriájában tároltakat nem tudja összekapcsolni a korábban megtanult szavakkal, mint szimbólumokkal. Szakemberek által adott információk alapján, nagyon ritka [REDACTED] típus, a legrosszabb prognózisú [REDACTED] egyike, némely szakirodalomban, „tisztá szósüketség”-ként aposztrofálva.

Ebből következik, hogy a megállapított diagnózis szerint **képtelen vagyok arra, hogy a megélt alapjogi sérelmeimet szavakba öntsem**, illetve megfogalmazzam és leírjam azt. Az írásbeli kommunikációmra is ugyanúgy igaz az, hogy a memóriámban eddig tároltakat képtelen vagyok összekapcsolni a megtanult szavak jelentésével. Számomra rendkívül kellemetlen az, hogy szembesülnöm kell a „beszédfogyatékoságommal” miközben a T. Alkotmánybíróság elvárja tőlem, hogy a nem beszédfogyatékos indítványozókhoz hasonlóan panasz-indítványomban részletes alapjogi érvelést is előadjak. Miközben e tekintetben a jogvédő szervezetektől azért nem kapok segítséget, mert a törvényhozók, illetve az igazságszolgáltatás szervei egyszerűen nem akarnak tudomást venni a „beszédfogyatékosok” társadalmat érintő függőségéről. Továbbá, az ügyemben eljáró perbíróság sem „vállalta be,” hogy alkotmányos normakontroll vizsgálatot kezdeményezzen a „beszédfogyatékoság” törvényi szabályozatlansága miatt.

Jelen panaszom célja, hogy a **súlyos és véglegesnek tekinthető beszédfogyatékoság alaptörvény-ellenes szabályozatlansága kiküszöbölésre kerüljön a tisztelt Jogalkotók által** és a későbbiekben a súlyos kommunikációs károsodással együtt élő, [REDACTED] szenvedők ne kerüljenek hozzám hasonlóan megalázó és kiszolgáltatott helyzetbe.

I. Az alkotmányjogi panasz törvényi befogadhatósági feltételeivel kapcsolatos nyilatkozatok

A tisztelt Alkotmánybíróság hatásköre, illetve a jelen alkotmányjogi panasz benyújtására való jogosultságom az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) - d) és f) pontján, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdésén és 27.§ a) - b) pontján alapul.

Az ügyben a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségemet kimerítettem. Kúria előtt felülvizsgálati eljárást az eljárás elhúzódása miatt nem kezdeményeztem. Az ügyben nincs folyamatban perújítás.

A Debreceni Törvényszék fenti számú ítéletét meghatalmazott képviselőm 2022. március 11. napján vette kézhez, így a jelen alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényben foglalt határideje – az Abtv. 30.§ (1) bekezdése alapján - 2022. május 10. napján jár le. A T.

Alkotmánybíróság hiánypótló felhívását meghatalmazott képviselőm 2022. július 25. napján vette kézhez, egységes szerkezetű panasz-indítványomat 30 napos határidőn belül nyújtom be.

A panasz-indítvány tárgyát szolgáló döntések – az indokolásban részletesen kifejtettek szerint – az Alaptörvény XV. cikk (1) - (2) bekezdésében és a XIX. cikk (1) bekezdésében foglalt egyenlőségi szabályt, valamint a XXIV és XXVIII cikkeiben foglalt tisztességes hatósági illetve bírósági eljáráshoz fűződő jogomat sértik. Továbbá, álláspontom szerint, jelen ügy indítvánnyal támadott döntései a nemzetközi jog és a magyar jog összhangjának hiányában került meghozatalra. Tekintettel arra, hogy mind a hatóságok, mind a kirendelt igazságügyi orvos-szakértők, mind pedig az eljáró bíróság a számomra hátrányos következményekkel járó döntéseiket a hiányos törvényi szabályozás alapján hozták meg, ez pedig a döntéseiket érdemben befolyásolta. Hiába került rögzítésre a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény (a továbbiakban: Fot.) 4. §-ban a kommunikációs károsodás, de az R. 1. számú mellékletének értelmező rendelkezései között nem szerepel, hogy mely kommunikációs zavarban szenvedő személyt lehet beszéd fogyatékosnak tekinteni. A per folyamán hiába állapította meg az igazságügyi szakértő, hogy érdemi kommunikációra alkalmatlan vagyok, a hiányos jogi szabályozás miatt az orvosi szakkérdés bizonyíthatatlan jogkérdéssé változott. A jogalkotó R. 1. § (2) bekezdés szerint a hallási fogyatékos személyek kritériumainak a felsorolásában elismeri ugyan a súlyos kommunikációs zavart fogyatékoságnak, de ezt halláskárosodáshoz köti. Ez a szabályozás szerintem teljesen helytelen, diszkriminatív, mert a kommunikációs károsodást nem a ténylegesen fennálló, a támogatást igénylő személy szóbeli kifejezőképesség terén megnyilvánuló súlyos és végleges beszédzavarához köti, hanem a fogyatékos okához, a halláskárosodás mértékéhez. Álláspontom szerint a hiányos szabályozás miatt alaptörvényellenesen kerültem kirekesztésre a fogyatékosági támogatásra jogosultak köréből.

Ezen túl megállapítható az is, hogy jelen alkotmányjogi panasz által felvetett jogkérdés az **szenvedők legsúlyosabb diagnózissal rendelkező, legkiszolgáltatottabb csoportját érinti** és hosszú évek óta visszatérően jelentkező megoldatlan jogsérelemre vonatkozik. Ezt támasztja alá többek között az alapvető jogok biztosának Jelentése az AJB-1152/2012. és az AJB-3639/2016. számú ügyben. Az indítványomban felvetett jogkérdés megoldatlanságát pedig jól jelzi, hogy jogi segítséget egy érdekvédelmi szervtől, jogvédő szervezetektől sem kaptam. Az elzárkózás oka pedig az a szélmalomharc, amelyet évek óta folytatnak a törvényileg szabályozatlan kommunikációs fogyatékosággal élők megsegítése érdekében.

II. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

1. 2019. április 23. napjától **szenvedek**. A **súlyos kommunikációs nehézségeimre tekintettel**, 2019. 08. 16. napján fogyatékosági támogatás iránti kérelmet nyújtottam be a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal Nyíregyházi Járási Hivatala, elsőfokú hatósághoz. Kérelmem a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény (a továbbiakban: Fot.) 23/C. § rendelkezése alapján, 2019. szeptember 20. napján kelt, T-SZ-10-CST-58133-6/2019 szám alatti határozattal elutasításra került. Az elsőfokú hatóság döntése a 2019. 09. 06-án kelt, SZU/001/15482-1/2019. számú I. fokú Orvosi Bizottság szakvéleményén alapul, mely szerint a kérelmező **"Nem minősül súlyosan mozgásszervi fogyatékosnak, ..." továbbá "... önálló életvitelre képes, önkiszolgálási képessége nem hiányzik,..."**

2. Az elsőfokú hatóság megalapozatlan döntése ellen 2019. október 14. napján meghatalmazottam útján, fellebbezést nyújtottam be a Budapest Főváros Kormányhivatala Nyugdíjbiztosítási Főosztályhoz (a továbbiakban: másodfokú hatóság), melyben kérelmeztem a súlyos fogyatékosági állapot megállapítását. Fellebbezésemben sérelmeztem, hogy az elsőfokú hatóság kizárólag a mozgásszervi fogyatékoság súlyosságának mértékével foglalkozott, hol ott kérelmemben említést sem tettem mozgásszervi fogyatékoságra utaló panaszokról. Beadványomban előadtam, hogy a mindennapi életvitelében mások állandó segítségére szorulok tulajdonképpen siketnémaként élem az életem. A hivatalos ügyeim intézésére nem vagyok képes, az egészségügyi szolgáltatás igénybevételére önállóan képtelen vagyok, vészhelyzet esetén segítséget nem tudok kérni, a mindennapi életvitel tevékenységeimben (gyógyszerek bevétele, főzés, bevásárlás, közlekedés, stb.) is szintén mások segítségére szorulok. Beadványomban azt is előadtam, hogy azért is különösen jelentős probléma számomra az, hogy kommunikációs zavarom miatt a mindennapi életvitelében mások állandó segítségére szorulok, mert egyedül élek, legközelebbi segítő hozzátartozóm [REDACTED] él.

3. Meghatalmazott képviselőm 2020. január 12. napján kelt panasszal az eljárás elhúzódása miatt a másodfokú hatóság fordult. Bár a képviselőm beadványában hangsúlyozottan kiemelte, hogy levelezési címem, [REDACTED] ennek ellenére, - a jogorvoslati lehetőségem igénybevételét veszélyeztetve - a másodfokú hatóság 2020. január 21. napján a [REDACTED] állandó lakóhelyemre postázta az elsőfokú hatóság döntését helybenhagyó határozatot.

4. A másodfokú orvos szakértői bizottság - Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Rehabilitációs Szakértői Osztály II. fokú orvosszakértői bizottsága - nem állapított meg súlyos beszéd fogyatékoságot, a HB/07-RESZO/04466-1/2019 számú II. fokú szakvéleménye szerint „*az ügyfél nem minősül súlyos mozgásszervi fogyatékos személynek, önálló életvitelre nem képes, önkiszolgáló képessége nem hiányzik, nem halmozottan fogyatékos.*”

5. A másodfokú hatóság T-Bp-MCST-4798-4/2019. számú döntésének átvétele után az Emberi Erőforrások Minisztériuma (a továbbiakban: EMMI) Szociális Ügyekért Felelős Államtitkárság állásfoglalását kértem ügyemben, különös tekintettel a hozzám hasonlóan [REDACTED] szenvedők rendkívül súlyos kommunikációs akadályoztatására. A jelen beadványomhoz *1. szám alatt mellékeltem, EMMI X/1689-2/2020/TFRF iktatószámú, meghatalmazottamnak adott válaszelevelben foglalt, szakmai egyeztetés utáni tájékoztatás szerint: „A kommunikációs károsodások súlyos formájában szenvedő személyek jelenleg is a törvény általános személyi hatálya alá tartozhatnak ...”* A válaszelevel 3. oldal 3. bekezdése pedig rögzíti, hogy a „[...] a támogatási rendszer **jelenleg is elismeri** [...] a **beszéd fogyatékoság tényét**, [...]”. Továbbá az EMMI álláspontja szerint a **„beszéd fogyatékoság ténye jelenleg is kifejezett feltételként jelenik meg, olyan állapotként definiálva, amely jelentős akadályozottságot eredményez az érintetteknek.”**

6. A másodfokú hatóság döntésének megalapozatlansága és a jogorvoslati jog kiüresítése miatt **2020. február 22. napján** kelt kereseti kérelmemben indítványoztam a jogerős határozat **bírószági felülvizsgálatát**. Keresetemben elsődlegesen arra hivatkoztam, hogy a tényállás nem került tisztázásra, a bizonyítékok nem kerültek teljes körűen értékelésre, a határozatok mellőzték a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény (a továbbiakban: Fot.) 4. § a) pontjában foglalt rendelkezéseket, valamint a határozatok nem tettek eleget az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL.

törvény a továbbiakban: Ákr.) 38. § rendelkezéseinek, mivel kommunikációs fogyatékoságom nem került vizsgálat alá.

7. Keresetemben azt is kiemeltem, hogy az "Orvosi beutaló a rehabilitációs szakértői szerv szakértői bizottságához a súlyos fogyatékoság véleményezése céljából" elnevezésű nyomtatványon a háziorvosnak egyszerűen **nincs lehetősége** arra, hogy **kommunikációs fogyatékoság vonatkozásában orvosszakértői vizsgálatot kérjen**. Tehát a kommunikációs fogyatékoság vizsgálhatóságának terén már maga a nyomtatvány alaki hiányosságban szenved, mely gátolja a kérelem benyújtását.

8. Másodlagos keresetem sarkalatos pontja az a **hiányos törvényi szabályozás**, mely miatt fogyatékosági támogatás iránti kérelmem elutasításra került. A Fot. 4. § a) bekezdése ugyan rögzíti a kommunikációs károsodással élőket a fogyatékos személyek felsorolásában, viszont a Fot. 23. § -ában meghatározott fogyatékosági támogatásra jogosultak körében már nem került nevesítésre a **kommunikációs akadályok miatti társadalomból kirekesztettek**. Álláspontom szerint, a jogalkotó azzal, hogy a Fot. 23. § rendelkezéseiben hiányosan fogalmazta meg a fogyatékosági támogatásra jogosító fogyatékoságok felsorolását, nem tett teljes mértékben eleget a CRPD Egyezményben vállalt kötelezettségének. Mindezek alapján szerintem a **sérelmezett szabályozás diszkriminatív helyzetet eredményez, mivel a beszéd fogyatékosággal élőket a többi fogyatékosági kategóriához képest hátrányosabb helyzetbe hozza**.

9. A jogszabályi rendelkezés hiányossága miatt viszont **egy érdemi kommunikációra teljesen képtelen személy, mint jelen esetben én is, kirekesztésre kerül a fogyatékosági támogatást igénylők köréből**. Éppen ezért, keresetemben felhívtam a bíróság figyelmét arra, hogy szerintem a törvényi rendelkezés hiányossága nem egyeztethető össze sem az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésben, valamint XIX. cikk (1) bekezdésben, sem a 2007. évi XCII. törvénnyel kihirdetett, a Fogyatékosággal élő személyek jogairól szóló, ENSZ Egyezmény (a továbbiakban: CRPD Egyezmény) és az ahhoz kapcsolódó Fakultatív Jegyzőkönyvben foglaltakkal.

10. Erre való tekintettel harmadlagos kereseti kérelmemben indítványoztam, hogy amennyiben a tisztelt Bíróság is úgy ítéli meg, hogy a kereseti kérelmem alapján felmerül a **jogalkotók mulasztása, vagy a nemzetközi joggal való szinkron hiánya**, azzal, hogy a 1998. évi XXVI. törvény (Fot.) 23. § (1) bekezdés nem tesz eleget, a Fot. 4. § a) pontban rögzített kommunikációs károsodással élők vonatkozásában az Alaptörvény XV. cikk (2), (5) bekezdései, és a CRPD Egyezmény 1. cikk, 2. cikk, 4. cikk, 5. cikk és 28. cikk rendelkezéseinek, szíveskedjék **az Alkotmánybíróság állásfoglalását kérni a jogalkotói mulasztás kiküszöbölése érdekében**.

11. Kereseti kérelmemben a súlyos kommunikációs fogyatékoságom megállapítása érdekében indítványoztam igazságügyi orvosszakértő kirendelését ügyemben. A kirendelt igazságügyi orvosszakértő 2020. június 17. napján V:526/2020. számú szakvéleményében megállapította, hogy [REDACTED] szenvedek. A szakértői vélemény megállapította önálló életvitelre képtelenségemet, továbbá rögzítette, hogy helyváltoztatáshoz segédeszközt nem használok és súlyosan fogyatékosnak nem vagyok minősíthető.

12. A szakértői véleményt megalapozatlannak tartottam, mert a kommunikációs zavarom egyáltalán nem került vizsgálat tárgyává, ezért indítványoztam újabb szakértő kirendelését a perben. Az ügyemben újonnan kijelölt igazságügyi szakértő, 2021. február 14. napján kelt,

OVH: 172/2020. szakvéleményében rögzíti: a „**beszédzavar, a felperesnél észlelt beszédkárosodás önmagában, mint fogyatékoságot eredményező megbetegedés, elváltozás a jogszabályok által meghatározott szempontok között nem szerepel.**” A vizsgálatba bevont igazságügyi pszichiáter szakértő VM-7/2021/P. számú neuropszichiátriai lelet és vélemény szerint esetemben **súlyos fokú kifejezésbeli túlsúlyú beszédzavar állapítható meg.** Az igazságügyi pszichiáter szakértő megállapította, hogy a beszédzavar a pszichés funkciómat is jelentősen érinti: együttműködésem súlyosan megnehezült, gondolkodásom alakilag úgynevezett „szósaláta”, azaz összefüggéstelen szavak halmaza, gondolkodásomat tartalmilag néhány, ugyanazok a számok túlzott értékelése tölti ki. Esetemben a logopédiai kezelések jelentős javulást nem eredményeztek, így nem várható a beszédzavarban lényeges javulás. Az ítélet [49] pontja rögzíti a szakértői állásfoglalást: „**A beszédzavar nem fogyatékoság.**”

13. Az igazságügyi szakértői véleményre meghatalmazottam, 2021. március 31. napján észrevételt tett. A beadványban rámutatott arra: azzal, hogy a súlyos fogyatékoságot vizsgáló vizsgálatának során a beszédzavar kiemelésre került a fogyatékoságot eredményező elváltozások köréből, ezzel a jelentős befolyással bíró **orvosi (biológiai-élettani) szakkérdésnek** tekintendő körülmény önálló **bizonyítás tárgyává nem tehető jogkérdéssé változott.** Melynek következtében **még akkor sem kerülhet megállapításra a súlyos beszédzavarral járó fogyatékoság, ha ez az akadályoztatottság a kommunikációs károsodással élő egyén életminőségét jelentősen rontja, illetve életét is veszélyezteti.** Sajnos ez esetben be is következett. Otthonomban, 2021. március 25-én reggel jobb oldalamba teljes egészében lebénultam. A zárt ajtók mögött hiába próbáltam a lakóközösségtől segítséget kérni, a szomszédok az időnként kiszűrődő érthetetlen beszédhangok, „salátaszavak” tartalmát nem ismerték fel. **A kommunikációs akadályoztatás miatt csak két nap késéssel kerülhettem kórházba,** miután a tűzoltók rám törték otthonom ajtaját és még élve rám találtak.

14. A [REDACTED] tekintettel a fogyatékosági támogatás iránti kérelmemet meghatalmazott képviselőm újra benyújtotta, amit az elsőfokú hatóság T-SZ-CST_39720-5/2021 számú határozatával 2021. május 1. napjától kezdődően elfogadott.

15. Megítélésem szerint, ügyemben az **egyedi normakontroll** eljárás kezdeményezésének a 3058/2015. (III. 31.) AB végzésben rögzített általános és különös, alaki és tartalmi feltételei fennállnak, ezért 2021. március 31. napján kelt beadványomban **újra indítványoztam,** hogy a Bíróság kezdeményezzen ügyemben egyedi normakontrollt a Tisztelt Alkotmánybíróság előtt.

16. A fenti indítványomat és kereseti kérelmemet a **Debreceni Törvényszék** elutasította. A 8.K.700.864/2020/27. szám alatti ítélet [82] pontja **szerint:** Az Alkotmánybíróság gyakorlatára, - 1/2018. (Iv.6.) AB határozat – valamint a jogszabályi rendelkezésekre tekintettel peremben az eljáró bíróság a mulasztás kiküszöbölése érdekében **egyedi normakontroll eljárást nem kezdeményezhetett.**

17. A fentiek fényében a **Debreceni Törvényszék nem foglalt állást másodlagos kereseti kérelmem vonatkozásában,** nem vizsgálta, hogy ügyemben eljáró hatóságok és igazságügyi orvos-szakértők eleget tettek-e, eleget tudtak-e tenni az Alaptörvény XV. cikk (2) és (5) bekezdésben és XIX. cikk (1) bekezdésben foglalt rendelkezéseknek. Annak ellenére mellőzte a bíróság e alkotmányos alapelvek vizsgálatát, hogy az eljárás során jeleztem, amennyiben a bíróság a korábbi joggyakorlatnak megfelelő döntést fog hozni a tisztességes eljáráshoz fűződő jogom megsértése okán az Alkotmánybíróság eljárását fogom kezdeményezni. Az ítélet indokolása **semmilyen jogi magyarázatot nem ad arra, hogy a törvényileg nem**

szabályozott kommunikációs fogyatékoságom miatt, miért nem szenvedtem/szenvedek el hátrányos megkülönböztetést a fogyatékosági kérelmem elbírálása során.

III. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény alkalmazandó rendelkezései

XV. cikk (2) bekezdés: Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. [...]

(5) bekezdés: Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

XIX. cikk (1) bekezdés: Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegység, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.

XXIV. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

b) Alkalmazandó jogszabályok

- *A Fot. 4. § a) bekezdés szerint, fogyatékos személy: az a személy, aki tartósan vagy véglegesen olyan érzékszervi, **kommunikációs**, fizikai, értelmi, pszichoszociális károsodással - illetve ezek bármilyen halmozódásával - él, amely a környezeti, társadalmi és egyéb jelentős akadályokkal kölcsönhatásban a hatékony és másokkal egyenlő társadalmi részvételt korlátozza vagy gátolja.*

- *A Fot. 23. § (1) bekezdése szerint fogyatékosági támogatásra az a 18. életévét betöltött súlyosan fogyatékos, az ellátás igénylésének időpontjában Magyarországon élő magyar állampolgár, letelepedett, valamint bevándorolt jogállású személy, továbbá a magyar hatóság által menekültként, illetve hontalanként elismert személy jogosult, akinek [...]*

b) hallásvesztése olyan mértékű, hogy a beszédnek hallás útján történő megértésére segédeszközzel sem képes, feltéve, hogy [...]

bb) halláskárosodása mellett a hangzó beszéd érthető ejtése elmarad (hallási fogyatékos)

- *A 141/2000. (VIII.9.) Kormányrendelet 1. számú melléklet 2. b) pontja rögzíti, hogy a hallási fogyatékoság a szóbeli kifejezőképesség terén megnyilvánuló olyan súlyos és végleges zavart jelent, amely a kommunikációt lehetetlenné teszi, és a kifejezőmód zavaraiiban vagy a beszéd akusztikus megnyilvánulásának hiányában mutatkozik meg.*

c) A 2007. évi XCII. törvény a Fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló egyezmény és az ahhoz kapcsolódó Fakultatív Jegyzőkönyv kihirdetéséről alábbi cikkei kimondja

2. cikk

Meghatározások

A „kommunikáció” fogalmába tartoznak a nyelvek, a kivetített szöveg, a Braille-nyomtatás, a taktilis kommunikáció, a nagyméretű betűkkel történő nyomtatás, a hozzáférhető multimédia, valamint az írott, a hangzó és az egyszerű szöveg, a felolvasás, illetőleg az augmentatív, beleértve a hozzáférhető kommunikációs és információs technológiát, a kommunikáció alternatív módozatai, eszközei és formái;

A „nyelv” magába foglalja a beszélt nyelvet, a jelnyelvet és a nem beszélt nyelv egyéb formáit;

A "fogyatékossgal alapján történő hátrányos megkülönböztetés" a fogyatékossgal alapuló bármilyen különbségtételt, kizárást vagy korlátozást jelent, amelynek célja vagy hatása valamennyi emberi jog és alapvető szabadság másokkal azonos alapon történő elismerésének, élvezetének vagy gyakorlásának csorbitása vagy semmibe vétele a politikai, a gazdasági, a szociális, a kulturális, a civil élet terén, vagy bármely egyéb területen. [...]

4. cikk

Általános kötelezettségek

1. A részes államok kötelezettséget vállalnak arra, hogy biztosítják és elősegítik valamennyi alapvető emberi jog és szabadság teljes megvalósulását valamennyi fogyatékossgal élő személy számára, a fogyatékossgal alapján történő bármiféle hátrányos megkülönböztetés nélkül. Ennek érdekében a részes államok vállalják, hogy:

a) meghoznak minden megfelelő jogalkotási, közigazgatási és egyéb intézkedést a jelen Egyezményben foglalt jogok végrehajtása érdekében;

b) megtesznek minden megfelelő intézkedést, ideértve a jogalkotási lépéseket a fogyatékossgal élő személyek hátrányos megkülönböztetését tartalmazó törvények, rendelkezések, szokások és gyakorlat módosítása vagy eltörlése érdekében;

e) minden megfelelő intézkedést meghoznak bármely személy, intézmény vagy magánvállalkozás által a fogyatékossgal alapján történő hátrányos megkülönböztetés felszámolása érdekében;

5. cikk

Egyenlőség és hátrányos megkülönböztetéstől való mentesség

1. A részes államok elismerik, hogy a törvény előtt minden személy egyenlő, és mindenféle hátrányos megkülönböztetés nélkül jogosult a törvények által nyújtott védelemre és kedvezményre.

2. A részes államok megtiltanak a fogyatékossgal alapján történő bárminemű hátrányos megkülönböztetést, és minden téren biztosítják a fogyatékossgal élő személyek számára a hátrányos megkülönböztetéssel szembeni egyenlő és hatékony jogi védelmet.

3. Az egyenlőség előmozdítása és a hátrányos megkülönböztetés eltörlése érdekében a részes államok minden megfelelő lépést megtesznek, így biztosítva az ésszerű alkalmazkodást.

4. A fogyatékossgal élő személyek tényleges egyenlőségének előmozdításához és eléréséhez szükséges különleges intézkedések a jelen Egyezmény értelmében nem tekintendők hátrányos megkülönböztetésnek.

28. cikk

Megfelelő életszínvonal és szociális védelem

1. A részes államok elismerik a fogyatékossgal élő személyek jogát a megfelelő

életminőséghez saját maguk és családjuk számára, beleértve a megfelelő ételmet, ruházatot és lakhatást, továbbá az életkörülmények folyamatos javításához, és megteszik a megfelelő lépéseket annak érdekében, hogy e jog érvényesülését bármiféle fogyatékoságon alapuló hátrányos megkülönböztetéstől mentesen védjék és támogassák.

IV. Az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényege és a sérelmezett bírói döntés alaptörvény-ellenességének oka

Kérelmezőként úgy ítélem meg, hogy a Debreceni Törvényszék, valamint az ügyemben eljáró Kormányhivatalok **egyedi döntésüket olyan jogszabályhelyekre alapították, melyek alaptörvény-ellenesek és egyben nemzetközi szerződésbe is ütköznek, minthogy sértik az egyenlőségi szabályt, a diszkrimináció tilalmának elvét, a tisztességes és pártatlan eljáráshoz való alkotmányos jogomat.**

a) Az esélyegyenlőség biztosítása, diszkrimináció tilalma, a jogi szabályozás hiányossága

1. A fogyatékoság fogalmát az Egyezmény széles körben határozza meg; az kiterjed a mentális zavarra, a fizikai, érzékszervi károsodásra. A fogyatékoság fogalmának meghatározásai – amelyeket a nemzeti törvények és más szabályok rögzítenek – nagymértékben különböznek egymástól az Európai Unió tagállamaiban. Az, hogy ki minősül fogyatékos személynek, a jogszabályok értelmező rendelkezéseire tartozó, jogalkotói értelmezést igénylő kérdés. Ennek a jogalkotói értelmezésnek összhangban kell állnia az Alaptörvénnyel; a jogszabály felülvizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik.

2. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy Magyarország az alapvető jogokat bármely megkülönböztetés, ezen belül fogyatékoság miatti különbségtétel nélkül biztosítja. Az Alkotmánybíróság már több határozatában kimondta, a jogegyenlőség lényege, hogy az állam, mint közhatalom, s mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára. Az **állam joga** - és egyben bizonyos körben **kötelezettsége is -, hogy a jogalkotás során figyelembe vegye az emberek között ténylegesen meglévő különbségeket** [61/1992. (XI. 20.) AB határozat].

3. Az Egyezmény szövegében a nyelv, kommunikáció fogalmak megjelennek a meghatározások címszó alatt (2. cikk). Ezek szerint a nyelvi funkciók, mint mentális funkciók része, és annak akadályozottsága is az Egyezmény által preferált körbe tartozik, amennyiben hosszan tartóan akadályozza a személy társadalmi szerepvállalását, indokolt a beszéd fogyatékosok esélyegyenlőségének biztosítása.

4. Az Alkotmánybíróság korábban már azt is megállapította, hogy sem az Alaptörvény, sem pedig a 2007. évi XCII. törvénnyel kihirdetett, a fogyatékosággal élő személyek jogairól szóló ENSZ Egyezmény (a továbbiakban: CRPD Egyezmény) nem írja elő azt, hogy az állam a súlyos fogyatékosággal élők számára nyújtott fogyatékosági támogatást valamennyi fogyatékosággal élő személy számára köteles lenne biztosítani. Mind a CRPD Egyezményből, mind pedig az Alaptörvényből következik ugyanakkor, hogy a súlyos fogyatékoság kategóriájának meghatározása során a jogalkotó nem járhat el önkényesen [3258/2019. (X. 30.) AB határozat, Indokolás [37]].

5. Álláspontom szerint, Magyarország nem tett eleget az Alaptörvényben és az CRPD Egyezményben is rögzített – fentiekben idézett - kötelezettségeinek. A fogyatékos személy meghatározásakor a Fot. 4. § a) pontjában formálisan feltűnik ugyan a „kommunikációs”

károsodás, mint olyan károsodás, amely gátolja vagy korlátozza az egyént abban, hogy másokkal egyenlő módon vegyen részt a társadalomban. A törvény viszont, - Fot. 23. § (1) bekezdés bb) pontja - valamint e jogszabály végrehajtási rendelete - R. 1. sz. melléklet 2.b) pont - a hallási fogyatékoság kritériumával köti össze a súlyos és végleges kommunikációs képtelenséget. **Úgy gondolom, hogy a R. diszkriminálja személyemet, amennyiben a jogszabály a támogatás folyósítását nem a súlyos és végleges zavart jelentő számomra az érdemi kommunikációt lehetetlenné tevő állapotomhoz, hanem a halláskárosodás eredetéhez köti. Esetemben az önkényes, diszkriminatív szabályozás nemcsak a másokkal egyenlő társadalmi részvételtől zár el, hanem mint minden egyes beadványomban jeleztem életfenntartásomat súlyosan veszélyezteti, emberi méltóságomban sért meg (jelen panaszindítvány II.13. pont).**

6. A Fot. 23. § (1) bekezdése nem tartalmazza a kommunikációban akadályoztatottság meghatározását, nem definiálja a beszéd fogyatékoság állapotát. Figyelemmel a jogszabály hiányosságára, valamint arra, hogy a beszédzavarban szenvedőket indokolatlanul megkülönbözteti, ebből következően szerintem nem alkalmazható a súlyos beszéd fogyatékosági állapot vizsgálata során. A hiányos szabályozás pedig, mint esetem is mutatja, a beszéd fogyatékosággal élőket a többi fogyatékosági kategóriához képest hátrányosabb, olykor emberhez méltatlan helyzetbe hozza. Ezzel a szabályozással, véleményem szerint a jogalkotó megsértette az állam esélyegyenlőség megteremtésére és a fogyatékosággal élők védelmére vonatkozó kötelezettségét. Minden embert egyenlő mértékben megillető emberi méltósághoz való joggal összefüggő visszasságot okozott, valamint nem tett maradéktalanul eleget a nemzetközi jog és a magyar jog összhangjának biztosítására vonatkozó kötelezettségének. Szerintem az a tény, hogy a R. 1. sz. mellékletében nem lehetők fel a súlyos kommunikációs károsodás (beszéd fogyatékoság) kritériumai a kommunikációs fogyatékoság szabályozása terén a hazai szabályozás nem áll konszenzusban a nemzetközi szerződés fentiekben idézett rendelkezéseivel. Erre való tekintettel kérem a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg a Fot. 23. § (1) bekezdés bb) pontja - valamint e jogszabály végrehajtási rendelete - R. 1. sz. melléklet 2.b) pontjába foglalt rendelkezései a 2007. évi XCII. törvény 4-5. cikkeibe ütközik.

7. Véleményem szerint, a jelenleg hatályos Fot. 4. § a) pontja alapján a Fot. 23. § (1) bekezdés bb) pontja, valamint a R. 1. sz. melléklet 2. b) pontjának szabályozása indokolatlanul tesz különbséget a fogyatékosági támogatást igénylő személyek között a tekintetben, hogy a támogatást igénylő személy fennálló - és jelen perben szakértő által sem vitatott - súlyos beszédzavara, érdemi kommunikációra való képtelensége mellett fennáll-e hallási fogyatékoság vagy sem. Álláspontom szerint, a szabályozásnak nem az adott személy halláskárosodásához kellene kötnie a támogatásra jogosultság feltételét, hanem a ténylegesen fennálló, a támogatást igénylő személy súlyos és végleges zavart jelentő érdemi kommunikációra képtelen állapotához, valamint ennek nyomán a beszédzavar mértékéhez. A jelenlegi szabályozás a fentebb hivatkozott alaptörvényi és jogszabályi rendelkezések értelmében tehát vélhetően indokolatlanul diszkriminatív azokkal a támogatást igénylő személyekkel szemben, akiknek érdemi kommunikációra képtelen állapota nem hallásszervi, hanem más egészségügyi problémából fakad. Esetemben is ez történt. Hiába került megállapításra az igazságügyi szakértők által az érdemi kommunikációra való alkalmatlanságom, mivel ez nem párosul meghatározott mértékű halláskárosodással, ezért az Alaptörvény XIX. cikkbe, a XV. cikk (2) és (5) bekezdéseibe ütközően a Debreceni Törvényszék által elutasításra került keresetem.

8. Látható tehát, hogy a jelen panasz-indítvánnyal támadott alaptörvény-ellenes bírói döntést a „beszéd fogyatékoság” meghatározásának hiányos jogi szabályozása okozta. Bár a jogi szabályozás formálisan elismeri ugyan [Fot. 4. § a)] a súlyos „beszéd fogyatékoság” tényét a fogyatékosági támogatásra jogosultak tekintetében, ugyanakkor a „beszéd fogyatékoság” kritériumai meghatározásának hiányában az igazságügyi orvos szakértői vélemények alapján: „*A beszédzavar nem fogyatékoság.*” (Ítélet 6-7. oldal, [41]; [49] pont).

9. Álláspontom szerint az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdését sérti, hogy az **R. 1. sz. melléklet 2. b) pontjába foglalt rendelkezése** nem szabályozza a kommunikációjukban a hallási fogyatékosokkal azonos mértékben, de nem hallószervi betegségből eredően korlátozott személyek támogatását. Meglátásom szerint, az alkalmazott jogszabályi környezet nincs összhangban az Alaptörvénnyel. Az összhang hiányát azonban nem az R. hatályos tartalma, hanem annak hiányossága okozza. A nem hallási fogyatékos, de a beszédnek hallás útján történő megértésében, adekvát szóképzésben, érdemi kommunikációban és ennek folytán a társadalom életében való részvételben más okokból súlyosan korlátozott személyek bizonyosan az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésében írt élethelyzetek szerinti védendő körbe tartoznak. Ez nem azt jelenti, hogy az államnak a hallószervi és nem hallószervi betegségből eredő beszéd fogyatékos személyek számára mindenben azonos támogatást kell nyújtania, de azt igen, hogy a jogi szabályozásnak a fogyatékoság nyitott és befogadó meghatározását kell tartalmaznia. **Nem lehet teljesen kizárni a kommunikációs akadályoztatásuk miatt fogyatékosnak minősülő személyek közül azokat, akiknél a „tisztá szósüketség” nem hallószervi, hanem más betegségből ered.** Nincs olyan ok, amely a kommunikációs képességükben a hallásszervi fogyatékosokkal azonos mértékben, de nem hallásszervi betegségből eredően korlátozott személyek támogatásra jogosultságát kizárja. Ezeknek a személyeknek a támogatására nincs jelenleg támogatási forma. Ez szerintem nem egyeztethető össze az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésével. Az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése az állam kötelességévé teszi, hogy a fogyatékkal élőköt külön intézkedésekkel védje. A kommunikációs képességükben súlyosan korlátozott, ezzel a fogyatékkal élő személyek védelmére vonatkozó támogatási forma hiánya nem egyeztethető össze az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdésében foglaltakkal.

10. A fentiek alapján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 26. § (1) bekezdése szerint indítványozom, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg a jelen panasszal támadott ítélet alapjául szolgáló - Fot. 23. § (1) bekezdés bb) pontja, valamint a R. 1. sz. melléklet 2. b) pontja – jogszabályi rendelkezések alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg.

b) A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog és indokolási kötelezettség

1. A tisztességes eljárás követelményét az Alaptörvény XXIV. cikk tartalmazza. E szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Adott esetben a jog nem csak arra jogosít fel engem, hogy ügyemet az eljáró hatóságok az arra vonatkozó eljárási szabályok megtartásával intézzék, az eljárási jogokat számomra biztosítsák, de azt is magába foglalja, hogy ügyemben ne alkalmazzanak olyan jogszabályt, amely már megalkotásakor is ellentétben állt az Alaptörvény és a nemzetközi jog rendelkezéseivel.

2. A fogyatékosági támogatás iránti kérelmem elbírálása során sérült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, ugyanis az általam indított jogi eljárás tulajdonképpen csak formális volt. Bár a Fot. 4. § a) pontja nevesíti a fogyatékos személyek között a kommunikációs

károsodással élők, viszont a Fot. 23. § (1) bekezdés nem definiálja a kommunikációs akadályoztatottság (beszéd fogyatékos) meghatározását, az R. I. sz. melléklet 2. b) pontja pedig a fogyatékos támogatásra való jogosultságot a hallási fogyatékos állapotként határozza meg. Ebből következik, hogy tulajdonképpen 2019. augusztus 16. napján, csak formálisan nyújthattam be az elsőfokon eljáró közgazgatási szervhez a kérelmemet. Erre az ügyintéző fel is hívta a figyelmemet, ugyanis közölte, hogy a kérelemhez kötelezően csatolandó az "Orvosi beutaló a rehabilitációs szakértői szerv szakértői bizottságához a súlyos fogyatékos véleményezése céljából" elnevezésű nyomtatvány kitöltésekor a háziorvosnak nincs is lehetősége a beszéd fogyatékos mértékének vizsgálatát kérni. A nyomtatványon a „beszéd fogyatékos” fogyatékos jellegeként nincs megjelölve. Tulajdonképpen az, hogy egyáltalán egy jogállamban formálisan benyújthattam a fogyatékos támogatás iránti kérelmemet a háziorvosom nagyfokú empátiájának köszönhető. Aki látta érdemi kommunikációra való teljes alkalmatlanságomat, kiszolgáltatottságomat, az erős társadalmi függőségemet és kiállította a beszéd fogyatékos szempontjából hiányos nyomtatványt. Az eljárás formális jellegét jól mutatja, hogy bár akkor még soha nem állítottam, hogy bármilyen mozgásszervi fogyatékosban szenvednék (két évvel később következett be), mégis az elsőfokon eljáró orvos szakértői bizottság SZU/001/15482-1/2019. számú és azt jóváhagyó II. fokú HB/07-RESZO/04466-1/2019. számú orvosszakértői vélemény kizárólag csak a mozgásfogyatékos tekintetében vizsgálódott, mely szerint: „*az ügyfél nem minősül súlyos mozgásszervi fogyatékos személynek.*”

3. Számomra az a tény, hogy a bírósági felülvizsgálatot megelőző hatósági eljárásban az ügyemben eljáró hivatalok egyszerűen **tudomást sem vettek arról, hogy kérelmemet beszéd fogyatékosom miatt nyújtottam be ezzel nem biztosították számomra az Alaptörvény által is garantált részrehajlás nélkül történő, tisztességes ügyintézés.** A formális hatósági eljárásban sérült az emberi méltósághoz való jogom is (Alaptörvény II. cikk). Ugyanis a 2019. október 14. napján kelt fellebbezésemben hiába jeleztem: az életemet is veszélyezteti a kommunikációs akadályoztatásom, mert veszély esetén képtelen vagyok segítséget kérni, de kérelmem ellenére, másodfokon sem került szakértői vizsgálat tárgyává a „beszéd fogyatékos,” mint fogyatékos jelleg. E vizsgálat mellőzésének okáról viszont a kérelmemet elutasító határozatokban a hatóságok alaptörvénybe ütközően nem adtak számot. Tették ezt annak ellenére az ügyemben eljáró hatóságok, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk második mondata nevesíti is az indokolási kötelezettséget. „*A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.*”

c) A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog

A tisztességes eljáráshoz való jogot mind az Alaptörvény, mind az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: Egyezmény) egyaránt garantálják.

1. A tisztelt Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában rögzítette, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő tisztességes eljáráshoz való jog részét képezi a **bíróságok indokolási kötelezettsége**, amely alkotmányos követelmény a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási

törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügylényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.

2. A Debreceni Törvényszék elmulasztotta, hogy maradéktalanul eleget tegyen a bíróságok indokolási kötelezettségére vonatkozó alkotmányos követelménynek. A jogerős ítélet csak az egyedi normakontroll iránti indítványomat elutasító bírói döntés részletes indokolását tartalmazza. **A jogerős ítélet egyáltalán nem adott érvekkel alátámasztott indokolást a keresetem elutasítása vonatkozásában.** Az ítélet nem ad magyarázatot arra, hogy mint érdemi kommunikációra teljes mértékben alkalmatlan „beszédfogyatékos” a súlyos formájú hallásszervi fogyatékosokhoz hasonlóan, miért nem részesülhetek a súlyosan fogyatékos személyek támogatásában? Az indokolás nem tér ki arra sem, hogy az ügyemben eljáró hatóságok miért nem sértették meg az Ákr. 38. §-ában foglaltakat. Az ítélet [87] pontja egyszerűen csak rögzíti, hogy *„Az első-, másodfokú eljárás során az Ákr. szabálya nem került megsértésre, ...”* Arra vonatkozóan viszont nem ad indokolást a bírói döntés, hogy miért nem jogsértő az, hogy a hatóságok kérelmemet nem annak tartalma szerint bírálták el. Kérelmemben foglaltak ellenére, mozgásszervi fogyatékoságomat vizsgálták a kommunikációs akadályoztatásom mértékének vizsgálata helyett. Különösen ellentmondásos az indokolás a kirendelt szakértők véleménye vonatkozásában, mely szerint az orvosszakértők *„sem véleményezték a felperes fogyatékoságát a hatályos és a perben irányadó jogszabályi rendelkezések alapján, ...”* (ítélet [87] pont)

3. A fentiek alapján álláspontom szerint, a bírói döntés nem tesz eleget az Alaptörvény XXVIII. cikk első bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogból levezethető indokolási kötelezettségének, ebből kifolyólag az indítvánnyal támadott ítélet sérti a tisztessége bírósági eljáráshoz való jogomat.

A tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmét abban is megnyilvánulni látom, hogy a **tisztességes határidőben való döntés nem valósult meg**, tekintettel az alábbiakra:

4. Álláspontom szerint a Debreceni Törvényszék a törvényt megkerülve az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését megsértve utasította el a 2021. március 31. napján kelt egyedi normakontroll kezdeményezése iránti indítványomat. Az ítélet [72] - [76] pontjaiban kerülnek felhívásra az indítványom alapján alkalmazandó eljárás szabályok. Viszont úgy gondolom, hogy a Debreceni Törvényszék indítványom elutasításakor nem vette figyelembe, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja szerinti eljárásban jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára - az Abtv. 32. § (2) bekezdésének megfelelően - az eljáró bíró is jogosult akkor, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek nemzetközi szerződésbe ütközését észleli. A jogszabályok fényében tehát, - indítványomtól függetlenül - akár az ügyemben eljáró Bíró is kezdeményezhette volna keresetlevelem tartalma alapján az indítványban támadott törvényi rendelkezéseket, illetve a rendelkezés hiányát. Ezt támasztja alá az Alkotmánybíróság 3223/2019. (X. 11.) AB határozata is.

5. Ezzel a Debreceni Törvényszék nem biztosította számomra az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog tényleges és hatékony érvényesülését, tekintettel arra is, hogy **kérelmem nem került ésszerű határidőn belül elbírálásra.** A Debreceni Törvényszék szerintem akkor járt volna helyesen, ha a 2020. február 22. napján kelt keresetlevelem tartalma és harmadlagos kereseti kérelmem alapján az

Abtv. 32. § (2) bekezdésének megfelelően kezdeményezi az ügyemben alkalmazandó jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát, illetve az Abtv. 25. § (1) bekezdés alapján a támadott jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását. Erre viszont nem került sor. Indítványom „befogadására” tulajdonképpen csak azután került sor, miután 2021. március 31. napján kelt egyedi normakontroll kezdeményezése iránti kérelmem elbírálatlansága miatt 2021. október 5. napján tartott tárgyaláson újra – miután harmadszor is indítványoztam a kérelmem elbírálását. Az ítélet [85] pontjában foglaltak szerint, ekkor került elutasításra egyedi normakontroll eljárás iránti kezdeményezésem.

6. Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pont szerint bírói kezdeményezésre soron kívül, de legkésőbb kilencven napon belül felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazandó jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját. Ezzel szemben, figyelembe véve keresetlevelem benyújtásának időpontját az ügyemben eljáró bíróság a törvény által biztosított időt legalább hatszorosával lépte túl. Ez pedig hozzájárult az eljárás elhúzódásához és hozzájárult ahhoz, hogy elvesztes lettem. Úgy gondolom, hogy a beszéd fogyatékoság törvényi szabályozatlansága miatt a T. Bíróság egyszerűen nem akart tudomást venni az életemet is veszélyeztető súlyos kommunikációs fogyatékoságomról.

V. Egyéb nyilatkozat

Az Abtv. 52. § (5) bekezdése, és az 57. § (1a) bekezdése, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (IL27.) ÁB Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az indítványozó kijelenti, hogy a jelen alkotmányjogi panaszindítványban szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

 2022. augusztus 18.

Tisztelettel: